

Kristības

25. martā mūsu dievnamā notika mūsu brāļa Madara Kalniņa un māsas Ievas Kalniņas 5. martā dzimusās meitiņas Elzas kristības. Elza šajā ģimenē ir trešais bērns – viņai ir divi vecāki brāļi. Pēc kristībām uz sarunu aicināju Ievu.

M a n y i e n m ē r interesants ir šķitis stāsts par to, kā vecāki ir izvēlējušies savam bērnam vārdu. Kā tas bija ar jums?

Ieva Kalniņa. Vārdiņu Elza izvēlējās jau pirms desmit gadiem – kad gaidījām pirmo dēlu Krišjāni. Bijām nolēmuši, ja būs meita, tad sauksim viņu par Elzu. Tam ir vairāki iemesli. Mūsu abas vecmāmiņas ir Elzas, un man pašai ļoti patīk šis vārds. Tas ir tāds stiprs un piestāv gan mazām meitenēm, gan sievietēm gados. Vēlāk, kad jau vairāk sākām domāt un saprast ticības lietas, tad kļuva svarīgi, ko šis vārds ir nozīmējis Bībelē. Elza ir atvasinājums no vārda Elizabete. Jāņa Kristītāja māte bija Elizabete. Šobrīd mums tas šķiet svarīgi, ka bērniņa vārds ir atvasināts no tāda vārda.

Es reizēm no citu draudžu locekļiem esmu dzirdējusi izbrīnu par to, ka Bīkeru baznīcā bieži tiek kristīti tikai dažu dienu vai nedēļu veci bērniņi. Arī jūs savu meitiņu esat veduši kristīt tikai dažu nedēļu vecumā. Vai jums bija svarīgi to darīt pēc iespējas ātrāk?

Ieva. Jā, un arī tam ir vairāki iemesli. Mūsu ģimenē vecāmātē bija tā, kas visvairāk rūpējās par ticības lietām. Viņa

arī padomju laikos gan mani, gan māsu Maiju un brāli vecākiem ieteica kristīt pēc iespējas ātrāk, līdz mēneša vecumam. Lai arī tad, kad vedām kristīt mūsu vecāko dēlu Krišjāni, daudz ko nesapratām no notiekošā tik labi, kā to saprotam šodien, tomēr arī viņu kristījām ļoti agri. Tā ka var teikt – tā ir mūsu ģimenes tradīcija.

Tagad, kad jau 10 gadus esam pastāvīgi baznīcā nācēji, saprotu, ka nekā svarīgāka cilvēka dzīvē par kristībām nav. Kādreiz šķita, ka varbūt tā nav nemaz tik steidzama lieta, bet tagad domāju – ja bērnu var aizvest uz baznīcu, tad kāpēc to nedarīt? Ar šodienas skatu uz dzīvi, ko man Dievs ir devis, saprotu, cik svarīgs ir kristību notikums cilvēka dzīvē. Tā ir mūsu otrā piedzimšana – kļūšana par īstiem Dieva bērniem. To saprotot, neredzu iemeslu vilcināties. Turklat tas dod arī lielu drošību. Jo šajā pasaulei var gadīties visādas nelaimes. Un, ja kaut kas notiek ar mūsu bērniņiem, tad mēs zinām un ticām, ka viņi būs drošā vietā.

Ko tu gribētu izlūgties no Dieva savai meitiņai?

Ieva. Galvenais ir bērniņa veselība. Svētajā Kristībā viņai ir iedota visa Dieva želastība. Es to zinu un tam ticus. Un es ļoti ceru, ka viņa paliks šajā Dieva želastībā. Mana māsa Maija kā krustmāte un mēs kā vecāki darīsim visu, kas ir mūsu spēkos, lai viņa nezaudētu ticību, lai paliku pie Dieva. Bet no laicīgām lietām gribētos, lai būtu veselība. Pārējais viņai ir – to visu Dievs ir devis. Esmu tik laimīga, ka mums ir vēl viens bērniņš. Es vēl tā īsti nevaru aptvert, ka mums ir meitiņa. Par spīti tam, ka dzīvojam diezgan lielā šaurībā, es tiešām esmu laimīga.

Intervēja Eva Lūse

**Finanšu pārskats
2007. gada februāris**

Ieņēmumi

Ziedoņumi no kolektēm	1 139,54
Draudzes nodoklis	293,80
Mērķa ziedoņumi diakonijai	98,23
Īres maksā	30,81
Mērķa ziedoņumi draudzes avīzei	47,60
Hansabankas procenti	1,83
Kopā	1 611,81
Izdevumi	
Saimnieciskie izdevumi	49,22
Draudzes darbinieku (5) algas	565,29
Ienākumu nod. (par draudzes darbiniekiem)	131,77
Sociālais nod. (par draudzes darbiniekiem)	247,83
Draudzes avīzes drukāšana	178,18
Hansabankas pakalpojumi	9,30
Elektroenerģija	242,24
Ūdens apgāde	6,55
Medikamentu iegāde (diakonija)	133,59
Pabalsti (diakonija)	100,00
Ziedi, dāvinājumi (diakonija)	48,66
Kopā	1 712,63

LATVIJAS EVANĢĒLISKI LUTERISKĀS BAZNĪCAS

BIKERU DRAUDZĒ

Dievkalpojumi

Svētdienās	10:00
Otrdienās	7:00

Katehēzes

Pirmsdienās	18:00
Sestdienās	9:00
Sestdienās	10:15 (krievu valodā)

Bībeles stundas

Trešdienās	18:00
Sestdienās	11:15 (krievu valodā)

Mācītājs pieņem apmeklētājus

Pirmsdienās	17:00–18:00
Trešdienās	17:00–18:00

Uzzīnās pa tālr. 7702517, 7537229, 29172798

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Redakcija:
Bikerniekui 146, Rīga, LV-1079
e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv
(C) Bīkeru evanģēliski luteriskā draudze

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 4 (20)

2007. gada aprīlis

Tas Kungs patiesi ir augšāmcēlies!

Aleksandrs Bite

"Bet pēc sabata, pirmajai nedēļas dienai austot, Marija Magdalēna un otra Marija nāca kapu apraudzīt. Un redzi, notika liela zemestrīce, jo Tā Kunga enģelis nāca no debesīm, piegājis novēla akmeni no durvīm un sēdās tam virsū. Un viņa izskats bija kā zibens, un viņa drēbes baltas kā sniegs. Bet sargi drebēja aiz bailēm un kļuva kā miruši. Bet enģelis uzrunāja sievas, sacīdams: "Nebīstieties, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, kurš stāsies. Viņš nav šeitan, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā Viņš sacījis. Nāciet šurp un raugait to vietu, kur Viņš gulēja. Un eita steigšus un sakait Viņa mācekļiem, ka Viņš ir no miroņiem augšāmcēlies; un redzi, Viņš jums pa priekšu noies uz Galileju, tur jūs Viņu redzēsit. Redzi, es jums to esmu sacījis." (Mt. 28:5-7)

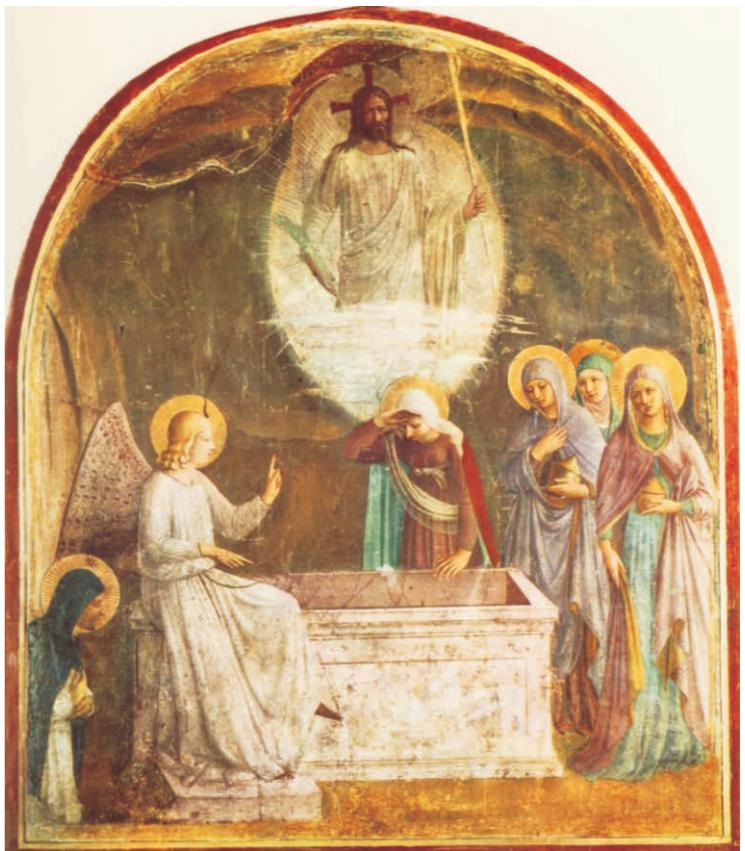
spēku, kas vada pie Kristus un savieno ar Viņu.

Turklāt šī vēsts ir tik brīnišķa, ka spēj darīt mirušos dzīvus – ne tikai tad, kad to sludina Tā Kunga varenais enģelis, bet arī tad, kad to sludina jebkurš cilvēks – vīrs vai sieva, vecs vai jauns, bagāts vai nabags, gudrs vai vlienties. Tāpēc enģelis neiet tālāk, sludinādams pats, bet saka sievām:

"Un eita steigšus un sakait Viņa mācekļiem, ka Viņš ir no miroņiem augšāmcēlies!"

Tālākais augšāmcēšanās rīta notikuma apraksts mums atklāj arī to, ar kādām grūtībām sludinātajam Evanģēlijam ir nemainīgo pamatu – Evanģēlija vēsts sludināšanu, lai ticīgie visos laikos – arī mēs – varētu būt tie, ko Kristus sauc par svētīgajiem, kas neredz un tomēr tic (Jn. 20:29). Kristus pēc Savas augšāmcēšanās nesteidz nevienam Sevi parādīt. Sargi, kas sargāja kapu, piedzīvo spēcīgu zemestrīci un redz varenu enģeli, kas iedveš viņiem nāves šausmas, bet Kristu pašu tie neredz. Arī sievas pie kapa vēl nesastop augšāmcēlo Kungu, bet redz vienīgi enģeli un dzird viņa vēsti. Lai gan augšāmcēltais Kungs pats ir klātesošs visos šajos notikumos, Saviem mācekļiem un visiem citiem Viņš Sevi vēlas atklāt un dot vienīgi caur pasludināto Evanģēlija vēsti.

Tāpēc Pestītājs nelielk enģelim vien parādīties viņa varenumā un tad laut ļaudīm pašiem redzēt tukšo kapu un minēt, kas tad īsti ir noticis, bet liek enģelim arī runāt skaids un saprotamus vārdus. Sludinātajiem patiesības vārdiem, nevis cilvēku pašu domām, ir jābūt par pestīšanas

Fra Andželiko de Fjezole (1387–1455)
Sievas pie kapa

24:34, 35), lai tie saka uz mācekļu pulku: "Tas Kungs ir augšāmcēlies!", – līdz tie kļūst ticīgi. Un tikai tad, kad tie saka: "Tas Kungs patiesi ir augšāmcēlies!" (Lk. 24:34); – Kristus nāk pie viņiem pats un saka: "Miers ar jums!" (Lk. 24:36)

Protams, arī tad mācekļu ticība vēl ir visai vārga, taču tā jau ir ticība, – ticība, kurai ir apsolījums. Arī mūsu ticība vēl ir vāja, tomēr tā ir ticība, un tādēļ tai ir apsolījums, ko devis pats dzīvības Kungs: "Es esmu augšāmcēšanās un dzīvība; kas Man tie, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tie Man, nemirs nemūžam!" (Jn. 11:25–26)

Augšāmcēšanās Evanģēlija vārdi "Tas Kungs ir augšāmcēlies!" un ticības atbilde "Tas Kungs patiesi ir augšāmcēlies!" ir kļuvuši par kristiešu Lieldienu sveicenu. Tie nav tikai skaisti vārdi, bet gan liecība par to, ka mēs, kas viens otru šādi sveicinām, esam iekļauti tajā pašā augšāmcēšanās notikumā, par ko lasām evanģēlijos, un ka tas turpinās arī pie mums, mūsu dzīvēs. Mēs neesam šos notikumus redzējuši, bet esam tie svētīgie, kas neredz un tomēr tic. Ticam, jo esam sadzīdējuši, un runājam, vēstām šos notikumus tālāk – tāpēc ka ticam. Āmen.

Kur ir Kristus, un kas ir Viņa Baznīca?

Laila Čakare

21. marta vakarā ierastajā Bībeles stundas laikā bijām sanākuši runāt par Bo Gīrcu grāmatu "Kristus baznīca". Kaut arī pulks šoreiz nebija liels – vien 13 cilvēki – un daži kļātēs ošie bija paguvuši grāmatu izlasīt tikai "pa diagonāli", grāmatas vērtība jau tāpēc nemazinās. Tā ir ne vien saistoši uzrakstīta un labi iztulkota, bet arī skaidri un vienkārši apskata mūsu ticībai būtiskus jautājumus.

Par autoru un viņa baznīcu

Grāmatas ievadā sniegtas dažas ziņas par tās autoru – nu jau mūžībā aizsauktu ilggadējo Gēteborgas bīskapu. Sarunas iesākumā mūsu mācītājs Aleksandrs Bite mazliet vairāk pastāstīja par Bo Gīrcu, kurš savas dzīves un kalpošanas laikā stingri turējies pie konfesionālās luteriskās mācības. Viņa laikā Gēteborgas bīskapija bija patvērumu tiem, kuri bija noskumuši par Zviedrijas baznīcā aizvien pieaugošo liberālismu. Mācītājs atgādināja, ka par Bo Gīrcu grāmatu "Dieva āmurs" esam jau savulaik runājuši *Lasītāju klubīņā*.

Situācija, kas grāmatā "Kristus baznīca" aprakstīta kā "mūsdienu situāciju" attiecas uz 60., 70. gadiem Zviedrijas luterānu baznīcā. Un kaut arī Gīrcs pamatoti kritizē tā laika negatīvās iezīmes, nākas atzīt, ka šodien situācija daudzējādā zinā ir vēl bēdīgāka. Šobrīd gan baznīca Zviedrijā ir atdalījusies no valsts (grāmatā aprakstītā laikā tā ir valsts baznīca), tomēr, sākotnēji sociāldemokrātiskā parlamenta uzspieši, liberālisms turpina savu postošo darbu joprojām. Gadu mijā presē parādījās ziņa par nupat Zviedrijas baznīcā pieņemtu lēmumu, ka ikviens draudzē ir jānodrošina iespēja homoseksuāliem pāriem saņemt svētību kopdzīvi. Ja kāds mācītājs kategoriski atsakās pats svētīt šādu savienību, viņam ir jāatrod kolēgis, kurš to darītu pāra izvēlētajā baznīcā.

Aleksandrs arī īsumā pastāstīja, kā šī grāmata nonākusi pie latviešu lasītājiem. – Daži jaunie zviedru teologi, kuriem ticības pārliecības dēļ tika liegta iespēja kalpot par mācītājiem Zviedrijā, meklēja šo iespēju Latvijā. Viens no viņiem – tagadējais Kārķu draudzes mācītājs Magnuss Olsons – arī ieteicis šo grāmatu Luterisma mantojuma fondam izdošanai.

Bet nu pievērsīsimies pašai grāmatai,

tās saturam. Grāmatai ir divas daļas, tāpēc arī pārrunas raišījās vispirms par to, kas tad ir baznīca, un tad – kā autors parāda Dieva klātbūtni kristīgajā baznīcā.

BAZNĪCAS BŪTĪBA

Bo Gīrcs iepazīstināšanu ar baznīcu sāk ar tās bibliskajiem pamatiem, rādot baznīcas veidošanos – sākot no apstuļu laika līdz mūsdienu. Lielu uzmanību autors ir pievērsis terminoloģijai. Ko tad nozīmē vārds 'baznīca' jeb 'draudze' – kā pirmie kristieši to ir sapratuši.

Kas ir *ekklesia*?

Te svarīgs ir atšķirīgais vārdu *ekklesia* un *synagogē* lietojums. Kristieši attiecinā uz sevi vārdu *ekklesia*, savukārt jūdu draudzes Jaunajā Derībā tiek sauktas par *synagogē*. Vai tas nozīmē, ka kristieši piesaka kādas jaunas reliģijas dibināšanu? Tieši otrādi! Ar vārdu *ekklesia* Vecajā Derībā grieķu tulkojumā – Septuagintā – apzīmēta *ticīgā* tauta, kas pulcējusies uzklaušīt Dieva vārdu, pienest upurus vai pulcējusies citu tikpat nopietnu iemeslu dēļ. Ar šo vārdu ir tulkots ebreju vārds *qahal*, kas nozīmē 'sapulce'. Tādējādi kristieši uzskata sevi par Vecās Derības Israēla garīgajiem mantiniekiem – patieso izredzēto Dieva tautu.

Jānis Snieiders. Redzams, ka pirms draudzē ir bijusi patiesa ticības izpratne, kas vēlākos gadītos tikusi aptumšota. Un kristīgajā baznīcā, kas sevi sauc par *ekklesia*, acīmredzot nebjā runātu strīdu un šķelšanos.

Aleksandrs Bite. Jā, šādu ainu Bo Gīrcs mums rāda. Bet vai tā atbilst patiesībai? Pieņemam, kad Pāvils raksta Korintas draudzei par šķelšanos. Gīrcs apgalvo, ka Korintas draudzei pieteikta šā vienā aizrādījumu (sk. 62.–63.lpp.), lai šķelšanā izbeigtos. Diemžēl tā ir idealizācija. Jo Otrajā vēstulē korintiešiem Pāvilam ir jārunā vēl skarbāk. Un arī vienā no senākajiem apustulisko tēvu darbiem – Romas Klēmenta vēstulē tai pašai korintiešu draudzei – teikts, ka Pāvila laikā draudze šķelās līdzi apstuļiem, bet nu – šādiem tādiem lautiņiem (sk. Romas Klēmenta I vēstule korintiešiem, 47. nod.).

Protams, apstuļu laikā kopumā baznīcas vienprātība bija lielāka nekā šodien, un tāpēc ir saprotams Bo Gīrcu aicinājums uz vienprātību. Viņš aicina mūs lūgt, lai vienprātība dažādu baznīcu starpā varētu tikt sekmēta, lai atkal būtu iespējams runāt par vienu vienotu Kristus baznīcu, kuras vienotība būtu arī ārēji redzama.

Kā norādīja Aleksandrs, Bo Gīrcu spēcīgi ietekmēja pazīstamais teologs Nātans Sēderblums, ko dēvē par modernā ekumenisma tēvu. Un arī Gīrcu kā teologa darbības sākums sakrita ar ekumenisma vislielākā entuziasma laikmetu, kas viesa lielas

cerības daudzos. Tagad, pēc simts gadiem, mēs redzam, kādas sekas tam ir bijušas un pie kā tas ir novedis baznīcu (ne tikai Zviedrijā).

Gribētos autoram pajautāt, kā viņš uz šīm lietām skaitītos šodien. Tomēr jāatzīmē, ka autors tiesām uzņēmies grūtu uzdevumu – mēģināt definēt, kas ir *baznīca* un kas ir *draudze*. Tomēr galu galā viņš nonāk pie klasiskā luteriskā secinājuma: katrā lokalā draudze ir visa baznīcas pilnības un visa Kristus klātbūtne. Jo, kā saka Kristus: "Kur divi vai trīs ir kopā Manā vārdā.." – tur ir Kristus un tur ir katoliskā baznīca.

Vai katoliska nozīmē katoļu?

Ingrīda Miļevska. Man radās jautājums par *ticības apliecību* – kā saprast to, ka *baznīca* tiek sauktā par *katolisku*? To dzīr do t, vienīgais, kas nāk prātā, ir kāt o l u baznīca.

Andris Spricis. Grāmatā ir ierosināts izmantot nosaukumu evaņģēliski katoliskā baznīca.

Aleksandrs Bite. Tā ir vēl viena svarīga tēma šajā grāmatā. Arī mūsu baznīcā šis jautājums pirms kāda laika bija ļoti aktualizēts. Jaunais ticības apliecības tulkojums paredz lietot vārdu "katoliska". Teoloģiskajā literatūrā jau kādu laiku vārds "katoliska" tiek lietots attiecībā uz vienu kristīgo baznīcu, bet vārds "katoļu" – attiecībā uz Romas katoļu baznīcu. Tomēr lasītājs to bieži vien pat nepamana.

Mācītājs norādīja, ka Bo Gīrcā grāmatā ir rūpīgi apskatītas šī vārda nozīmes. Pirmā nozīme ir: vispārējs, visur pārstāvēts, visaptverošs. Baznīca savos pirmsākumos, runājot Jēzus līdzības vārdiem, bija kā raugs trijos mēros miltu, kad viss uzrūga. Baznīci augot un izplatoties citās tautās, tās pamats palika kopīgs un vienots.

Otra nozīme, ko izceļ Bo Gīrcs, ir: saskāpā ar veselumu jeb kopumu (no grieķu valodas *kata holos*). Un, atsaucoties uz baznīctēviem, viņš norāda, ka nekas, kas baznīcā tiek mācīts, nevar būt pretrūnā ar viisu pārējo mācību, mācības kopumu.

Trešā nozīme vārdam katolisks ir *universāls*. Tā ir gan mācības, gan pašas baznīcas universalitāte, kas ietver dažādas tautas un cilvēkus visos laikos un vietās. Baznīca attiecas uz visiem un Evaņģēlijus ir vajadzīgs katram cilvēkam, lai iemantotu mūžīgo dzīvību. Bo Gīrcs īpaši uzsver, ka

liels vīrs.

Viņš bija liels citā ziņā. Caur viņa rokām, caur viņa draudzēm, ir izgājusi vismaz trešā daļa mācītāju, kas vienā brīdi arī visu baznīcu noturēja. Varbūt arī šajā situācijā Dievs sāka Savu darbu tur, kur to vismazāk gaida. Likās, no baznīcas nekas nav palicis, tā bijusi jau tik maza, liberālisms to izpostījis un tad vēl nāca pāri bezdievības pusgadīm. Varbūt tieši tad varēja sākties lielas lietas.

Arī par svētdienas skolām brīziem nāk prātā drūmas domas. Īpaši dzīrdot, kas šur tur tiek – vai drīzāk jau netiek – mācīts, jo pašiem skolotājiem nav izpratnes ticības pamatlītās. Un tomēr es ar prieku varu teikt, ka tagad cilvēki aizvien vairāk mācās. Skolotāji slāpst pēc Dieva vārda!

Zinu, ka savulaik Krusta baznīcā aicināja skolotājus no malas. Arī daudzās lauku draudzēs svētdienas skolas skolotāja vispār nav. Bet mūsu draudzē nekad nav bijušas tādas problēmas. Kāpēc mums ir tik daudz svētdienas skolas skolotāju? Un visi ir skaidrā ticībā.

Varbūt ktrs pats var par to domāt, bet es sei ziņā piekrītu Aleksandram, ka par to nav jāsprediķo, kā tas tiek darīts citās baznīcās, proti – ka maksāt desmito tiesu ir kristieša pienākums.

Manuprāt, tam jārodas katra paša sirdī un ir jābūt vērstan tieši uz sevi, uz savu pašdisciplīnu.

Lielā mērā tas atkarīgs arī no mācītāja – vai viņš izrāda kādu interesi un atbalsta skolotājus vai ne. Ja ir viens pats skolotājs un viņam pat nav, kam prasīt padomu, tad – ko no viņa var sagaidīt? Ko tāds var iemācīt, ja pašam nav skaidrības? Bet – jo vairāk mācās, jo vairāk gribas mācīties. To es esmu ievērojusi pie mūsu skolotājiem. Bet nerunāsim vairs par svētdienas skolu! (Pasmejas.)

Bet tā taču ir ārkārtīgi svarīga lieta! Arī Luters uzsver, cik ļoti ticības lietas var izmaiņīties vienas paaudzes laikā. Arī tagad, domājot par Vāciju, jāsaka – tur nemaz tik spīdoši nav. Tāpat arī Zviedrijā vai citur Eiropā. Uz mums taču gulstas atbildība par baznīcas jauno maiņu.

Pakavēsimies vēl atmiņās par mūsu draudzi! Kas tev vēl šķiet pieminēšanas vērts?

Atceros, kad Aleksandrs tikko bija sācis pastāvīgi šeit kalpot, draudzē bija radusies doma, ka jāizstrādā cenrādis – cik maksās

kristības, cik – iesvētības, laulības utt. Es domāju, varbūt tas cilvēkiem būtu vienkāršāk, bet Aleksandrs kategoriski iebilda. Aleksandrs, es domāju, tomēr to ir nostādījis pareizi. Arī materiālā ziņā draudze tādēļ nav neko zaudējusi – tikai ieguvusi.

Vēl domāju par to, kāpēc īaudis nereti ir tik kūtri. Arī draudzes sapulcēs parasti kāds pieceļas un jautā, kāpēc *jums* tur tā vai citādi? Es saku: kas mums? Jājautā arī, kur *tu* biji. Arī tu taču esi šīs draudzes loceklis. Cilvēki to varbūt nesaprot. Domā, ka ir kādi īpaši darītāji vai mācītājam pietuvīnātie. Kāpēc daudzi tārīgi neiesaistās? Arī uz talkām nenāk. Saprotu, ka ne no viena nedrīkst neko pieprasīt, tomēr kādi pienākumi draudzē ir katram. Es saprotu, ka daudzi kalpo citādā veidā, piemēram, ziedo lielu naudu.

Bet interesanti – šķiet, ka tie, kas ziedo tās lielās naudas, ir arī tie, kas paši daudz dara.

Jā, arī tā mēdz būt. Par ziedojušiem es arī domāju. Cenšos draudzei ziedot desmito tiesu. Tas, protams, nav nekas liels.

Varbūt ktrs pats var par to domāt, bet es sei ziņā piekrītu Aleksandram, ka par to nav jāsprediķo, kā tas tiek darīts citās baznīcās, proti – ka maksāt desmito tiesu ir kristieša pienākums.

Jaunās tādas problēmas. Kāpēc mums ir tik daudz svētdienas skolas skolotāju? Un visi ir skaidrā ticībā.

Lielā mērā tas atkarīgs arī no mācītāja – vai viņš izrāda kādu interesi un atbalsta skolotājus vai ne. Ja ir viens pats skolotājs un viņam pat nav, kam prasīt padomu, tad – ko no viņa var sagaidīt? Ko tāds var iemācīt, ja pašam nav skaidrības? Bet – jo vairāk mācās, jo vairāk gribas mācīties. To es esmu ievērojusi pie mūsu skolotājiem. Bet nerunāsim vairs par svētdienas skolu! (Pasmejas.)

Bet tā taču ir ārkārtīgi svarīga lieta! Arī Luters uzsver, cik ļoti ticības lietas var izmaiņīties vienas paaudzes laikā. Ja katrs vīrietis, kas tepat tūvumā dzīvo, atnākt mazliet pastrādāt... Te jau nav dobes jāravē, kas varbūt jaunībā nepatīk. Ja tu esi vesels – kā gan var nepatīkt mazliet fiziski padarboties? Te nav jābūt ar slalomu slēpēm, kur var nokrist un salauzt kaulus.

Bet slēpošana īaudīt patīk. (Pasmejas.)

Nu, jā, bet tas viss dārgi maksā. Skaisti jau ir aizbraukti uz Alpiem, bet, arī darbojoties draudzē, varētu uzturēt sevi labā fiziskā formā.

Klau, kātīkai neapvainojas tie, kas brauc uz Alpiem! (Smejas.) Gan jau arī mūsu draudzē tādi ir!

Pagājušogad mēs mežu tīrījām. Nebija daudz cilvēku, un to vidū daži arī tādi, kas nav pieraduši fiziski strādāt, bet – visi strādājām, visi bīkās.

Bet redzi, tas tomēr nedarbojas? Nu nedarbojas. Bet kāpēc nedarbojas? Vai mēs, draudzes darbinieki, esam pie vainas?

Diezin vai. Varbūt vienkārši jāmeklē sistēma, kas darbojas. Es domāju, ka neviens sistēma nav sliktā, ja vien tā darbojas. (Smejas.) Sarunu pierakstījusi Maija Krēslīga

Ar grāmatyedi Ainu Eleksi

Zentā Andersonone un Jānis Snieiders
2006. gada Plaujas svētkos

Par sistēmu un ne tikai...

Laila Čakare

Droši vien Jāni Šneideru "priekšā stādū" nav nekādas vajadzības. Kurš gan viņu nezina? – Ilggadīgo draudzes priekšnieku vai priekšnieka vietnieku saimnieciskos jautājumos. Daudzi viņu tā arī uzrunā: "Sveiks, priekšniek!" Pat ja sōbrīd – "pēc papīriem" – viņš neskaitās priekšnieka amatā.

Daudzēm Biķeru draudzē varētu šķist, ka tu te esi jau kopš seneseniem laikiem, teju no draudzes pirmsākumiem, bet tā tācu nav. Pastāsti, lūdzu, kā tu nonāci šajā baznīcā un šajā draudzē.

Sākumā ik pa laikam ieģiezos Jaunajā Gertrūdē, šad tad aizstāgāju uz Mežaparka baznīcu. Par padomju varas attieksmi pret ticības lietām man lika aizdomāties nomelnojošais raksts "Padomju Jaunatnē" par jaunajiem mācītājiem, kas saucās "Farizeji bez maskām" [publicēts 1987. gada rudenī – M.K.]. Tomēr ne jau tas uzrunāja. Tolaik man bija apmēram 40 gadu. Es daudz dzēru, un tas jau traucēja visu manu dzīvi. Sāka mocīt visādas iekšējas pretrunas. Kad es nonācu Biķeros, šeit kalpoja Gundars Bākulis, šad tad arī profesors Roberts Feldmanis un Aleksandrs Bite. Es biju uz to pirmo d i e v k a l p o j u m u – 1 9 8 9 . g a d a Pūpolsvētdienā. Vēlāk, kad Aleksandrs šeit jau bija pastāvīgs mācītājs, sāku nākt regulāri, arī mācībās, un tad kopā ar dēlu Uldi tiku ievērtīts. Patiesībā tobrīd vēl biju mēslos dziļi, dziļi. Tagad es varu droši teikt, ka no šīs bedres mani izvilk Dievs.

Par tevi gan klīst nostāsts, ka tu reiz esot pūtis tubu Biķeru kapusvētkos un tev apsolīts samaksāt, sakot, ka pēc naudas jāatnāk svētdien uz dievkalpojumu. Kad tu atnāci, bet tev nesamaksāja. Kad tu atnāci vēl nākamajā svētdienā, un tā tu nāc vēl līdz šai dienai...

(Smejas.) Nē, nē, tik traki jau nebija. Nezinu, kā mācītājam, bet muzikantiem jau vienmēr samaksāja. Muzikanti un arī daži bēru izvadītāji – tie gan bija visi tākie pagāni. Kad es sāku nākt baznīcā, satiku Aleksandru, tad sajutu, ka nāku no pavisam citas pasaules!

Bija gan arī citi krietni mācītāji. Piemēram, mācītāja Jāņa Priednieka klātbūtnē muzikanti neatļāvās nekādas vaļības vai divdomības runāt. Gadījās, ka laiks ir auksts un ir jāspēlē, bet Priedniekiem ļoti patika, ja bērēs bija daudz dziesmu.

Parasti ir tā – neviens jau tās dziesmas nemāk, un tad kaut ko nebūt nospēlē un viss kārtībā, tomēr pie Priednieka tā nebija. Bet neviens nekad nekurnēja. Visi izturējās pret viņu ar cieņu.

Tāpat notika arī profesora Roberta Feldmaņa klātbūtnē. Ķekavā reiz uz kapusvētkiem bija sanākuši kombainieri, kas dienu un nakti strādājuši, citi jau kunga prātā – tādi iereibusi, noplējuši no sava "stepju kuģa" nokāpuši. Bet profesors ar viņiem tik labi mācēja runāt! Varēja redzēt, kādu iespaidu tas uz viņiem atstāja, – vīri atmeta visu savu bravūru un daži pat sāka kāpties atpakaļ. Toreiz vēl nebiju ticīgs, un man ir ļoti zēl, ka tik vēlu esmu nācis pie ticības.

–

Bet redzi, ar visām šīm agitācijām – arī pašā Sinodē taču visādi gāja – notika tā, kā notika. Dievs zina, kāpēc viss notika tiesi tā.

Varbūt to var saukt par pirmo mīlestību pret ticības lietām, bet tolaik bija pārliecība, ka nu visa tauta klūs ticīga. Nupat bija pārdzīvots barikāžu laiks, un arī tur tika lasīta Jaunā Derība, daudzi gāja uz dievkalpojumiem, un likās, ka viss būs tik skaisti.

Jā, ir savādi paskatīties atpakaļ uz pagājušajiem sešpadsmit gadiem – kā bija tolaik un kā situācija ir izmainījusies tagad, atcerēties cilvēkus, pacēlumu un sajūsmu...

Bet arī šajos laikos baznīca pastāv – par spīti visiem satricinājumiem. Te var teikt – tiesīm Dievs ir tas, kurš uztur baznīcu, nevis cilvēki. Kur tagad ir liela daļa no tiem, kas savulaik bija priekšējās rindās? Tie, par kuriem šķita, ka tie ir ticības balsti un pilāri, kuri nu padarīs visu Latviju ticīgu. Kur viņi katrās ir? Tikai daži joprojām godīgi sludina Dieva vārdu. Tomēr baznīca pastāv

Arī man bieži jādomā, kas tad īsti mani pašu tur pie baznīcas? Mēs šeit esam tik dažādi cilvēki un dažāda vecuma. Nenākam taču tikai tādēl, ka gribam viens otru satikti. Par to īpaši jādomā, kad kļūstam vecāki. Vai mēs te nenākam kā uz klubīnu? – Tāda sajūta rodas, kad mēs sākam plāpāt un izraisīs runas par trīsdesmitajiem gadiem. Kā gan tajos laikos īsti bija? Varbūt morāles līmenis bija augstāks, bet kā bija ar to visas tautas ticību? Vai tā bija īsta?

To grūti pateikt. Mēs jau nevarām spriest par citiem cilvēkiem, turklāt – pēc tik daudziem gadiem.

Mani uz šādām domām rosina tas, ka, ienākot lieliniekim, viss tā ātri pašķīda...

Nav zināms, kas ar mums pašiem būtu, ja tā notiku.

Protams.

Miera laikos liekas – ticība ir stipra, bet, tīklīdz nākanti pārbaudījumi, kas to zina, kā viss izvērstos.

Profesors Feldmanis par tiem divdesmitajiem, trīsdesmitajiem gadiem ar tādu ironiju mēđa sacīt – ja tu nebiji korporēlis vai nebiji kādas (nezinu tieši kurus) korporācijas biedrs, tad tu tāpat nevarēji kalpot Domā vai Jāņa baznīcā. To viņš bieži vien uzsvēra. Tomēr viņš bija tas, kurš izgāja paceltu galvu un taisnu muguru cauri visiem tiem laikiem. Viņš arī varēja būt

iesaistīta.

Iespējams. Varbūt es tolaik nebiju tik zinīgs ticības lietās, bet tos čekas paņēmienus gan zināju – piemēram, kā runā lieli priekšnieki, tādi demagogi, generāļi. Valdis Birzīšs, toreiz vēl teoloģijas students, sacīja: "Neļaujet sev smadzenes pūderēt!" Taivāns Vāldi nolīdzināja līdz ar zemi. Tomēr man liekas, ka Vālda vienkāršība iedarbojās daudz labāk. Viņam sirds bija pilna, viņš to nevarēja vairs izturēt.

Bet redzi, ar visām šīm agitācijām – arī pašā Sinodē taču visādi gāja – notika tā, kā notika. Dievs zina, kāpēc viss notika tiesi tā.

Varbūt to var saukt par pirmo mīlestību pret ticības lietām, bet tolaik bija pārliecība, ka nu visa tauta klūs ticīga. Nupat bija pārdzīvots barikāžu laiks, un arī tur tika lasīta Jaunā Derība, daudzi gāja uz dievkalpojumiem, un likās, ka viss būs tik skaisti.

Jā, ir savādi paskatīties atpakaļ uz pagājušajiem sešpadsmit gadiem – kā bija tolaik un kā situācija ir izmainījusies tagad, atcerēties cilvēkus, pacēlumu un sajūsmu...

Bet arī šajos laikos baznīca pastāv – par spīti visiem satricinājumiem. Te var teikt – tiesīm Dievs ir tas, kurš uztur baznīcu, nevis cilvēki. Kur tagad ir liela daļa no tiem, kas savulaik bija priekšējās rindās? Tie, par kuriem šķita, ka tie ir ticības balsti un pilāri, kuri nu padarīs visu Latviju ticīgu. Kur viņi katrās ir? Tikai daži joprojām godīgi sludina Dieva vārdu. Tomēr baznīca pastāv

Arī man bieži jādomā, kas tad īsti mani pašu tur pie baznīcas? Mēs šeit esam tik dažādi cilvēki un dažāda vecuma. Nenākam taču tikai tādēl, ka gribam viens otru satikti. Par to īpaši jādomā, kad kļūstam vecāki. Vai mēs te nenākam kā uz klubīnu? – Tāda sajūta rodas, kad mēs sākam plāpāt un izraisīs runas par trīsdesmitajiem gadiem. Kā gan tajos laikos īsti bija? Varbūt morāles līmenis bija augstāks, bet kā bija ar to visas tautas ticību? Vai tā bija īsta?

To grūti pateikt. Mēs jau nevarām spriest par citiem cilvēkiem, turklāt – pēc tik daudziem gadiem.

Mani uz šādām domām rosina tas, ka, ienākot lieliniekim, viss tā ātri pašķīda...

Nav zināms, kas ar mums pašiem būtu, ja tā notiku.

Protams.

Miera laikos liekas – ticība ir stipra, bet, tīklīdz nākanti pārbaudījumi, kas to zina, kā viss izvērstos.

Profesors Feldmanis par tiem divdesmitajiem, trīsdesmitajiem gadiem ar tādu ironiju mēđa sacīt – ja tu nebiji korporēlis vai nebiji kādas (nezinu tieši kurus) korporācijas biedrs, tad tu tāpat nevarēji kalpot Domā vai Jāņa baznīcā. To viņš bieži vien uzsvēra. Tomēr viņš bija tas, kurš izgāja paceltu galvu un taisnu muguru cauri visiem tiem laikiem. Viņš arī varēja būt

iesaistīta.

Iespējams. Varbūt es tolaik nebiju tik zinīgs ticības lietās, bet tos čekas paņēmienus gan zināju – piemēram, kā runā lieli priekšnieki, tādi demagogi, generāļi. Valdis Birzīšs, toreiz vēl teoloģijas students, sacīja: "Neļaujet sev smadzenes pūderēt!" Taivāns Vāldi nolīdzināja līdz ar zemi. Tomēr man liekas, ka Vālda vienkāršība iedarbojās daudz labāk. Viņam sirds bija pilna, viņš to nevarēja vairs izturēt.

Bet redzi, ar visām šīm agitācijām – arī pašā Sinodē taču visādi gāja – notika tā, kā notika. Dievs zina, kāpēc viss notika tiesi tā.

Varbūt to var saukt par pirmo mīlestību pret ticības lietām, bet tolaik bija pārliecība, ka nu visa tauta klūs ticīga. Nupat bija pārdzīvots barikāžu laiks, un arī tur tika lasīta Jaunā Derība, daudzi gāja uz dievkalpojumiem, un likās, ka viss būs tik skaisti.

Jā, ir savādi paskatīties atpakaļ uz pagājušajiem sešpadsmit gadiem – kā bija tolaik un kā situācija ir izmainījusies tagad, atcerēties cilvēkus, pacēlumu un sajūsmu...

Bet arī šajos laikos baznīca pastāv – par spīti visiem satricinājumiem. Te var teikt – tiesīm Dievs ir tas, kurš uztur baznīcu, nevis cilvēki. Kur tagad ir liela daļa no tiem, kas savulaik bija priekšējās rindās? Tie, par kuriem šķita, ka tie ir ticības balsti un pilāri, kuri nu padarīs visu Latviju ticīgu. Kur viņi katrās ir? Tikai daži joprojām godīgi sludina Dieva vārdu. Tomēr baznīca pastāv

Arī man bieži jādomā, kas tad īsti mani pašu tur pie baznīcas? Mēs šeit esam tik dažādi cilvēki un dažāda vecuma. Nenākam taču tikai tādēl, ka gribam viens otru satikti. Par to īpaši jādomā, kad kļūstam vecāki. Vai mēs te nenākam kā uz klubīnu? – Tāda sajūta rodas, kad mēs sākam plāpāt un izraisīs runas par trīsdesmitajiem gadiem. Kā gan tajos laikos īsti bija? Varbūt morāles līmenis bija augstāks, bet kā bija ar to visas tautas ticību? Vai tā bija īsta?

To grūti pateikt. Mēs jau nevarām spriest par citiem cilvēkiem, turklāt – pēc tik daudziem gadiem.

Mani uz šādām domām rosina tas, ka, ienākot lieliniekim, viss tā ātri pašķīda...

Nav zināms, kas ar mums pašiem būtu, ja tā notiku.

Protams.

Miera laikos liekas – ticība ir stipra, bet, tīklīdz nākanti pārbaudījumi, kas to zina, kā viss izvērstos.

Profesors Feldmanis par tiem divdesmitajiem, trīsdesmitajiem gadiem ar tādu ironiju mēđa sacīt – ja tu nebiji korporēlis vai nebiji kādas (nezinu tieši kurus) korporācijas biedrs, tad tu tāpat nevarēji kalpot Domā vai Jāņa baznīcā. To viņš bieži vien uzsvēra. Tomēr viņš bija tas, kurš izgāja paceltu galvu un taisnu muguru cauri visiem tiem laikiem. Viņš arī varēja būt

iesaistīta.

Iespējams. Varbūt es tolaik nebiju tik zinīgs ticības lietās, bet tos čekas paņēmienus gan zināju – piemēram, kā runā lieli priekšnieki, tādi demagogi, generāļi. Valdis Birzīšs, toreiz vēl teoloģijas students, sacīja: "Neļaujet sev smadzenes pūderēt!" Taivāns Vāldi nolīdzināja līdz ar zemi. Tomēr man liekas, ka Vālda vienkāršība iedarbojās daudz labāk. Viņam sirds bija pilna, viņš to nevarēja vairs izturēt.

Bet redzi, ar visām šīm agitācijām – arī pašā Sinodē taču visādi gāja – notika tā, kā notika. Dievs zina, kāpēc viss notika tiesi tā.

Varbūt to var saukt par pirmo mīlestību pret ticības lietām, bet tolaik bija pārliecība, ka nu visa tauta klūs ticīga. Nupat bija pārdzīvots barikāžu laiks, un arī tur tika lasīta Jaunā Derība, daudzi gāja uz dievkalpojumiem, un likās, ka viss būs tik skaisti.

Jā, ir savādi paskatīties atpakaļ uz pagājušajiem sešpadsmit gadiem – kā bija tolaik un kā situācija ir izmainījusies tagad, atcerēties cilvēkus, pacēlumu un sajūsmu...

Bet arī šajos laikos baznīca pastāv – par spīti visiem satricinājumiem. Te var teikt – tiesīm Dievs ir tas, kurš uztur baznīcu, nevis cilvēki. Kur tagad ir liela daļa no tiem, kas savulaik bija priekšējās rindās? Tie, par kuriem šķita, ka tie ir ticības balsti un pilāri, kuri nu padarīs visu Latviju ticīgu. Kur viņi katrās ir? Tikai daži joprojām godīgi sludina Dieva vārdu. Tomēr baznīca pastāv

Arī man bieži jādomā, kas tad īsti mani pašu tur pie baznīcas? Mēs šeit esam tik dažādi cilvēki un dažāda vecuma. Nenākam taču tikai tādēl, ka gribam viens otru satikti. Par to īpaši jādomā, kad kļūstam vecāki. Vai mēs te nenākam kā uz klubīnu? – Tāda sajūta rodas, kad mēs sākam plāpāt un izraisīs runas par trīsdesmitajiem gadiem. Kā gan tajos laikos īsti bija? Varbūt morāles līmenis bija augstāks, bet kā bija ar to visas tautas ticību? Vai tā bija īsta?

To grūti pateikt. Mēs jau nevarām spriest par citiem cilvēkiem, turklāt – pēc tik daudziem gadiem.

Mani uz šādām domām rosina tas, ka, ienākot lieliniekim, viss tā ātri pašķīda...

Nav zināms, kas ar mums pašiem būtu, ja tā notiku

LUTERISMA ANATOMIJAS ĪSAIS KURSS NE TIKAI IESĀCĒJIEM

Aleksandrs Bite

(6. turpinājums.)

Kā iemantot attaisnojošo tīcību?

Dievs dara Savu darbu mūsos caur Savu vārdu. Arī tīcība ir Dieva paša darbs, ko Viņš rada cilvēka sirdi. Augsburgas tīcības aplieciņas V artikulā tas izteikts šādi: "Lai mēs šo tīcību iegūtu, ir iedibināts garīgais amats Evanđēlijā mācīšanai un sakramantu izdalīšanai. Jo caur Vārdu un sakramentiem kā instrumentiem tiek dāvāts Svētais Gars, kas – kur un kad Dievs to grib – rada tīcību tajos, kuri uzklausa Evanđēliju, tas ir – Dievs attaisno tos, kas tic, ka viņi žēlastībā tiek pieņemti nevis viņu pašu, bet Kristus nopolna dēļ."

Šajā artikulā apkopoti visi Dieva darbi, ko Viņš rada cilvēka pestīšanas labā: gan tas, ko Dieva Dēls Jēzus Kristus veicis ar Savu iemiesošanos, paklausību un ciešanām pie krusta Golgātā, gan Dieva iedibinātie žēlastības līdzekļi – Evanđēlija vārds un sakramenti, – kas satur un dāvā cilvēkiem Kristus nopolnu viņiem pieejamā veidā, gan Svētā Gara radīta tīcība, kas šo Dieva devumu satver.

Pareiza izpratne par attaisnošanu tīcībā ir nesaraugami saistīti ar patiesu izpratni par žēlastības līdzekļiem, jo tieši mācība par žēlastības līdzekļiem atklāj, kur un kā Dievs Savu žēlastību grēciniekam iedod. Viņš ir apsolījis būt, kur Viņa iestādītie sakramenti tiek svinēti un Viņa Evanđēlijs tiek pasludināts: "Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdamī Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdamī turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mt. 28:19–20)

Tāpēc, ka mācība par žēlastības līdzekļiem cieši saskaras visas galvenās Evanđēlija mācības daļas, tajā arī visuzskatāmāk atklājas, vai kādas konfesijas mācība atbilst Svēto Rakstu vārdiem vai ne. Šajā ziņā mācība par žēlastības līdzekļiem varētu kalpot par visas baznīcas mācības indikatoru. Līdzīgi tam, kā ārsts, izmeklējot slimnieku, izmēra tam temperatūru un patiesībā tiek noniecināts.

Augsburgas tīcības aplieciņas piektais artikuls iesāk arī tādu svarīgu mācības

no slimnieka organismā analīzēm, un tad pēc iegūtajiem rezultātiem uzstāda diagnozi, tā arī pieredzējis teologs, izanalizējot kādas konfesijas mācību par žēlastības līdzekļiem – vārdu un sakramentiem –, var diezgan droši noteikt, ko šajā konfesijā māca arī par citiem tīcības jautājumiem. Piemēram, ja vārds netiek uzskatīts par žēlastības jeb Svētā Gara līdzekli un Svētais Vakarēdiens tiek uzskatīts tikai par simbolu vai piemītas mielastu vai, citiem vārdiem sakot, Kristus iemiesošanās darbīgas klātbūtnes fiziskie līdzekļi – vārds un sakramenti – tiek šķirti no dievišķās un pestījošās Svētā Gara darbības, tad tas liecina arī par līdzīgu nošķiršanu mācībā par Kristus personu – Kristus cilvēcībā daba tiek nošķirta no dievišķās, un tiek mazināta Kristus iemiesošanās nozīme. Bet, ja Svētā Gara darbība tiek nošķirta no vārda un sakramentiem, tad cilvēks mēģina Svētā Gara darbību saņemt un piedzīvot citādi, parasti ar saviem paša darbiem. V tīcības artikulā šādi mēģinājumi tiek noraidīti kā pestīšanai bīstami: "Mēs nosodām anabaptistus un citus, kuri spriež, ka Svētās Gars nāk pie cilvēkiem bez ārējā Vārda starpniecības, caur viņu pašu sagatavošanos un darbiem." Mēs jau runājam par to, ka šādu priekšstatu sauc par reliģisko entuziasmus jeb jūsmošanu.

Otrs piemērs. Ja Dieva vārds (Bauslība un Evanđēlijs) tiek uzskatīts tikai par Bauslību, tas ir, mācību, kas pavēl cilvēkam darbus, kas nepieciešami pestīšanas nopolnīšanai, un Svētais Vakarēdiens tiek uzskatīts par Mises upuri jeb priestera veikto darbu citu pestīšanas labā, – tas liecina par mācību, kas Kristus iemiesošanos un ciešanas skata kā nepietiekamas vai mazvarīgas pestīšanai, bet cilvēku – kā spējīgu pašam gandarīt par saviem grēkiem un izpelnīties pestīšanu. Šāda mācība nicina Kristus darbu, bet cilvēku darbus cildina. Protams, jāatceras, ka šī Kristus darba nicināšana nenotiek atklāti, jo ar vārdiem Kristus darbs gan tiek slavēts un cildināts, bet ar mācību un rīcību – noniecināts, un tikai tas, kurš saprot šo mācību un rīcību, ir spējīgs saskaņīt to, ka Kristus darbs patiesībā tiek noniecināts.

Augsburgas tīcības aplieciņas piektais artikuls iesāk arī tādu svarīgu mācības

tēmu kā garīgais amats: "Lai mēs šo tīcību iegūtu, ir iedibināts garīgais amats Evanđēlija mācīšanai un sakramantu izdalīšanai." Tādējādi garīgā amata pildītājs ir "uzticīgais un gudrais kalps, ko kungs iecēlis pār savu saimi tiem dot barību savā laikā" (Mt. 24:45). Viņš dod Kristus saimes laudīm garīgo barību – māca Evanđēliju un izdala sakramentus. Tāpēc garīgajam amatam mūsu baznīcas mācībā tiek piešķirta liela nozīme – neviens nedrīkst šo amatu uzņemties pats, bez Dieva aicinājuma un baznīcas likumīga apstiprinājuma. To apliecinā XIV artikuls: "Par baznīcas kārtību tiek mācīts, ka neviennam citam baznīcā nav atlauts nedz publiski mācīt, nedz pārvaldīt sakramentus – kā tikai likumīgi aicinātajiem."

Tas, protams, nenozīmē, ka tikai mācītājs sludina Evanđēliju un kalpo ar sakramentiem, jo visi kristieši ir aicināti to darīt, kā par to raksta apstululis Pēteris: "Jūs esat izredzēta cilts, kēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā." (1. Pēt. 2:9) Katrs kristietis šajā pasaule apliecinā Kristu un – īpašā nepieciešamības gadījumā – arī atlaiž grēkus vai kristī. Taču, lai arī katram kristietim ir šāds kēnišķs priestera amats pasaule, tomēr publiski un oficiāli mācīt baznīcā drīkst tikai "likumīgi aicinātie" jeb tie, kam baznīcā uzticēts garīgais amats; tie ir Dieva saimes namturi, kam uzticēts gādāt par Evanđēlija mācību un sakramantu izdalīšanu baznīcā.

Tīcība un darbi

Par tīcību Luters ir sacījis šādi: "Tīcība attaisno viena, bet tā nekad nepalielik viena," – tas nozīmē to, ka tīcībai vienmēr seko labi darbi jeb Gara augļi. Tātad tīcība nesader kopā ar slinkumu un kūtrumu, bet sader kopā ar krietiņiem darbiem. Īsta tīcība, kas saņemusi Dieva dāvāto attaisnošanu, vienmēr ir darbīga un izpaužas tīcīgā cilvēka dzīvē. Augsburgas tīcības aplieciņas VI artikuls par to māca šādi: "... tīcībai ir jānes labi augļi un jādara Dieva pavēlēti labi darbi Dieva gribas dēļ, nevis paļaujoties, ka ar šādiem darbiem nopolnām attaisnošanu Dieva priekšā."

Mūsu mācības pretinieki, kas uzsver darbu nepieciešamību pestīšanā, parasti mūsu baznīcas mācību ir attēlojuši

Mācība

pārgrozītā veidā – ja jau mēs mācām, ka cilvēks top pestīts neatkarīgi no viņa darbiem – labiem vai ļauniem –, tad mēs noliedzot labos darbus un neveršoties pret launajiem. Līdzīgi oponenti senos laikos bija arī apstululis Pāvilam, kad viņš mācīja to mācību, pie kuras mūsu baznīca ir apņēmusies turēties. Viņš par to raksta Vēstulē romiešiem: "Vai tad nedarīsim labāk ļaunu, lai nāk labais, kā daži, mūs zaimodami, apgalvo, ka mēs tā mācot? Viņi saņems pelnītu sodu." (Rom. 3:8) Arī mēs uz pret mums vērsto nepamatoto apsūdzību varam atbildēt kopā ar Pāvili: "Vai bauslību iznīcinām caur tīcību? Nekādā ziņā ne, mēs bauslību nostiprinām!" (Rom. 3:31)

Tikai Dieva dāvāta attaisnošana, kas saņemta tīcībā, ir patiesu labo darbu pamats, tikai atpestītais saprot un spēj darīt Dievam tīkamus darbus; neatpestītais to nespēj. Būtu svarīgi pamanīt – VI artikulā ir uzsvērts, ka "jādara Dieva pavēlēti labi darbi". Tur, kur mācība par attaisnošanu tīcībā ir aptumšota un tīcības vieta tiek daudzināti darbi, parasti tie nav Dieva pavēlēti darbi, bet tādi, ko cilvēki paši izdomājuši un ieviesuši. Tieši reformācijas laikā, kad Evanđēlija mācība tika no jauna celta godā, mācībā par labajiem darbiem notika atgriešanās pie Dieva pavēlēm jeb bauslījiem. Pirms tam par labiem un Dievam tīkamiem darbiem baznīcā tika uzskatīti svētceļojumi, dzīve klosteri, relikviju pielūgšana, gavēni un dažādu rituālu pildīšana. Apstululis Pāvils par tādām lietām raksta, ka tā ir pašizdomāta dievkalpošana, pašpazemošanās un miesas mērdēšana, kam patiesībā nav nekādas vērtības (Kol. 2:23).

Kristus ir pavēlējis mums citu dievkalpojumu: "Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši." (Mt. 25:40) Mūsu labajiem darbiem ir jābūt vērstiem nevis uz mums pašiem, bet gan – uz tuvāko. Protams, tie, kas iedomājas ar labiem darbiem nopolnīt sev pestīšanu, arī meklē tādus darbus, kas būtu vērsti uz pašiem un kas būtu labi un noderīgi pašiem, viņu pašu svētumam un izaugsmei, bet tie, kuri saņemusi pestīšanu no žēlastības, meklē, kā labāk pildīt Dieva, sava Apžēlotāja, gribu. Un ir viegli pamanīt, ka darbi, kas pavēlēti Dieva bauslījos, ir vērsti nevis uz darītāju pašu, bet gan uz tuvāko. Jo vairāk kāds domā ar saviem darbiem nopolnīt pestīšanu, jo tālāk šādi darbi attālinās no Dieva bauslību būtbās, tuvākā mīlestības un Gara augļiem. To īpaši labi var redzēt visās tajās reliģijās, kur nav

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

2007. gada aprīlis

Fransuā Maotrē ilustrācija Svētā Augustīna grāmatai "Dieva pilsēta"

darbi Dieva priekšā ir gana grēcīgi, lai par tiem nonāktu ellē. Ja Dieva tiesas priekšā vērtētu tikai pašu labāko cilvēka darbu, bet pārējos – ļaunos un ne tik labos – nemaz nevērtētu, tad pat Jānis Kristītājs vai apstululis Pēteris ar savu paša vislabāko darbu, kādu viņš būtu savā mūžā darījis, būtu pelnījis mūžīgas mokas ellē. Tāpēc arī visiem kristiešiem – lai cik svēti tie būtu – ikdienas jālūdz: "... piedod mums mūsu parādus."

Domājot par to, kas kristiešu labajos darbos Dieva žēlastības dēļ patiesi ir labs, vienmēr vajag arī atcerēties, ka luteriskā tīcība pavism noteikti māca par algu, ko Dieva priekšā nopolnām ar saviem labajiem darbiem: "Te ir kaut kas vēl jāsaka arī par algu un nopolniem. Mēs mācām, ka par tīcīgo darbiem ir nolikts un solīts atalgojums. Mēs mācām, ka labie darbi pelna atalgojumu, bet ne grēku piedošanu, žēlastību vai attaisnošanu (jo šīs lietas saņemamas tikai ar tīcību), bet ir citas algas, miesīgas un garīgas, šīnī dzīvē un pēc šīs dzīves, kā Pāvils saka: "Katrā dabūs savu algu pēc sava darba." (1. Kor. 3:8) Tātad būs dažāda alga par dažādiem darbiem."

Tikšanās vieta

Kad esam sapratuši cilvēka grēcīgumu un Dieva dziedinošo žēlastību Kristū, uzzinājuši, ka šo žēlastību var iemantot vienīgi tīcībā, kuru Svētās Gars rada ar vārda un sakramantu kalpošanu, un kad esam pamudināti uz labiem darbiem, tad mūsu luteriskā tīcības tēvi māca mūs tālāk – kur šīs brīnišķīgās Dieva žēlastības lietas notiek. Nākamie Augsburgas tīcības aplieciņas artikuli (VII, VIII) māca par cilvēku un Dieva tikšanās vietu – Baznīcu. Protams, katrs ir dzīdējis ļaudis sakām: "Uz baznīcu jau nav obligāti jānāk, Dievu es varu lūgt arī mājās." Šīs teikums atspoguļo pārprastu mācību par tīcību, kurai nav vajadzīgi nekādi starpnieki ar Dievu, arī ne baznīca un tās sludinātā vēsts. Parasti šādi ļaudis sakām, ka Dievs mīt viņu sirdī, un reti kad cenšas noskaidrot, vai tas patiesām arī ir Dievs. Varbūt tas ir velns, kas vienkārši tos grib šķirt no patiesā Dieva, kuru tie varētu sastapt baznīcas sludinātajā vēstī. Šiem ļaudīm nav un arī nevar būt patiesa priekšstata par baznīcu un tās dārgumiem. Protams, kristieši zina, ka baznīca savā dziļākajā būtbā nav nedz dievnama ēka, nedz baznīcas institūcijas, bet gan visu tīcīgo kopību Kristū. Mēs varam droši teikt: ja cilvēks ir tīcīgs, tad viņš pieder baznīcā. (Nobeigums nākamajā numurā.)